

Τρομοκράτες παντού!

17/Δεκ/2014 07:26

Του Ανδρέα Ζαμπούκα

Ο φόβος αποτελεί πάντα το ισχυρότερο όπλο των ολοκληρωτικών καθεστώτων. Ο φόβος, η ανασφάλεια και η απελπισία υπέταξαν τις μαζικές κοινωνίες των μαύρων και κόκκινων φασισμών, σε όλες τις εποχές και σε όλους τους πολιτισμούς.

Μόνο αν έχεις καταστραφεί και δεν έχεις πια τίποτε να χάσεις, γίνεσαι επικίνδυνος, όπως έλεγε στο «Μοιραίο Πάθος» η Ζυλιέτ Μπινός, κατεβαίνοντας τις σκάλες με το πτώμα του εραστή της να κείται νεκρό στο πάτωμα. Μόνο τότε πια έχεις απελευθερωθεί από τον φόβο.

Οι Έλληνες όμως, έχουν ακόμα πολλά να χάσουν. Σπίτι, αυθαίρετο, σύνταξη, θέση στο δημόσιο, καταθέσεις, δουλειές, δίκτυα, μικροεξουσίες, επιρροές, σχέσεις και κυρίως πολλές, μα πολλές ψευδαισθήσεις. Ακόμα, το ποσοστό της προλεταριοποίησης και των λούμπεν καταστάσεων είναι πολύ μικρό. Ή τουλάχιστον, αδύναμο να αντιδράσει δυναμικά. Άλλωστε η αδυναμία του φαίνεται στο το ό,τι «εκπροσωπείται» από «ιδεολόγους» των βορείων προαστίων ή από περιθωριακούς που «πλήττουν» με την αβάσταχτη ελαφρότητα του αστικού καπιταλισμού...

Την ιδιοκτησία εκμεταλλεύονται οι «πολύχρωμοι» «τρομοκράτες». Αυτά τα λιγούρια της εξουσίας που κραυγάζουν από παντού, ηλίθια συνθήματα και κραυγές τρόμου. Γι' αυτό φρόντισαν από τη δημιουργία του ελληνικού κράτους να δώσουν από λίγο σε όλους. Για να μην μπορέσει να αναπτυχθεί ποτέ ισχυρή αστική τάξη και τους αρπάξει την εξουσία. Μοίρασαν τη γη, τα «λάφυρα» του δημοσίου και πολλαπλασίασαν του «τοξικομανείς» της ευμάρειας.

Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο δημιούργησαν μια καλή βάση για να υποτάξουν με το φόβο της απώλειας, ολόκληρη την κοινωνία. Πέντε χρόνια τώρα, αναρωτιόμαστε γιατί δεν βγαίνουν στο Σύνταγμα, οι ελεύθεροι επαγγελματίες, γιατί δεν αντιδρά κανείς, πάρα μόνο οι θλιβερές μειοψηφίες των βολεμένων. Μα γιατί φοβούνται μη χάσουν το λίγο έως πολύ, που τους απέμεινε. Κι επειδή έχουν καταλάβει τον απόλυτο χώρο της «επανάστασης» οι εντεταλμένοι επαγγελματίες «επαναστάτες».

Δυσκολεύομαι να καταλάβω πόσες αντοχές μπορεί να έχει η νοημοσύνη μας, μέχρι να φτάσουμε στις εκλογές. Εδώ και μια πενταετία, έχουμε υποστεί τόση βία, που αμφιβάλλω αν μπορούμε να αντέξουμε περισσότερη. Από τη μία, οι γραφικές φιγούρες των «ελληνορθόδοξων» εθνοπατέρων του Σαμαρά κι από την άλλη, οι καρικατούρες του Στάλιν τρομοκρατούν μια ολόκληρη κοινωνία.

Τα ποσοστά βάσης, και των δύο μαζί, δεν ξεπερνούν στην πραγματικότητα το 35%. Ο βαθύς πυρήνας εμπιστοσύνης των οπαδών τους όμως αποτελεί μια κρίσιμη μάζα από «ζηλωτές» οι οποίοι σχηματίζουν το βάθρο της τρομοκρατίας για τους υπόλοιπους.

Εν τω μεταξύ το εκλογικό σύστημα είναι έτσι δομημένο που εξυπηρετεί τέλεια το αδιέξοδο. Ο κάθε «μονομάχος» υπόσχεται αίμα και ισοπέδωση για τον άλλον, παρακινώντας τον όχλο να ρισκάρει το μέρος που στέκεται. Θέλουν και οι δύο απόλυτη επικράτηση. Τρομοκρατούν τους πάντες μέσα κι έξω από τη χώρα.

Απευθύνονται σε εγκλωβισμένους που δεν έχουν τρόπο διαφυγής. Και που φοβούνται την απώλεια των κεκτημένων τους. Εκεί ποντάρουν και τους τρομάζουν ακόμα περισσότερο.

Είναι φανερό ότι η κοινωνία μας βιώνει οριακές καταστάσεις πρωτογονισμού. Αυτό ούτε δημοκρατία είναι ούτε κράτος δικαίου. Ένα πόλεμος «συμμοριών» είναι και ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Δεν ξέρω πραγματικά, για πόσο ακόμα θα εξυπηρετεί την ανοχή των ξένων που κάνουν τα στραβά μάτια και πολλές φορές βολεύονται με τον «κλεφτοπόλεμο» των «ιθαγενών».

Έχω τέλος, την αίσθηση πως είναι η τελευταία φορά που ζούμε το κυνήγι του φόβου. Ψυχολογικά δεν νομίζω ότι θα μπορέσουμε να συνεχίσουμε να ζούμε με εκβιασμούς και γραφικότητες. Αυτές οι εκλογές, όποτε κι αν γίνουν, θα είναι και οι τελευταίες στις οποίες τα ζόμπι σκοτώνονται μεταξύ τους. Όχι ότι θα βάλουμε ξαφνικά μυαλό αλλά πιστεύω ότι είναι θέμα αντοχών.

Έτσι κι αλλιώς, αυτό που έχουμε δημοκρατία δεν είναι. Οι «τρομοκράτες», με καλάσνικοφ ή με σακάκια, δύσκολα θα συνεχίσουν την ισορροπία του τρόμου. Κάποια στιγμή, άλλωστε, δεν θα μπορούν πλέον να εκμεταλλεύονται ή να συντηρούν την κοινωνική «προλεταριοποίηση». Τότε είναι που θα χάσουν τον έλεγχο και δεν θα ξέρουν που να κρυφτούν.

Παίζουν κι οι δυο τους επικίνδυνο παιχνίδι και ρισκάρουν πολλά. Γιατί κανείς ποτέ του δεν κέρδισε επενδύοντας στις «έντρομες» μάζες. Το «σύνδρομο της Στοκχόλμης» δεν είναι πάντα ο καλύτερος οδηγός για να διοικείς κοινωνίες. Έστω και μεσσιανιστικές όπως η δική μας...

azampoukas@gmail.com

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)